

A huszár és a szász

Rígen, mikor még nem volt vonat és a katonák gyalog mentek, a huszárok meg lúháton, egy szombat este elkovártélyozták őket a Székelyföldön házakhoz. Az egyik huszár egy szásznál volt elkovártélyozva, és ki volt adva parancsba, hogy a gazda köteles vasárnap egy ebédet adni a katonáknak. A szász nagyon fösvény ember volt, sajnálta, hogy a huszár egyik a töltött káposztából, azt mondta hát este a huszárnak: - Na, vitéz úr, holnap csak az eszik a káposztából, aki íjjel a legszebb álmot látja. A huszár megvárta, még mind elaludtak, odament a fazíkhöz és a húst mind kiszedte belüle s megette. Reggel, mikor felkelnek, azt kérdi a szász a huszártól: - Mit álmódott az íjjel? Azt mondja a huszár: - Maga a gazda, mondja el maga hamarább, hogy mit álmódott! Azt mondja a szász: - Én az enyím felesíggel mentem sétálni egy szíp rít. Ott volt egy hosszú lajtorja. Én az enyím felesíggel elmentünk a mennyországba. Ott meg volt terítve az asztal. Ott volt ennivaló, innivaló, minden. Én az enyim felesíggel pedig ettünk-ittunk, jóllaktunk. - Azt kérdi a szász a huszártól: - Hát maga mit álmódott? Azt mondja a huszár: - Én is elmentem arra a rítre sétálni és felmentem a lajtorján, hogy menjek mennyországba. Béníztem a kócslyukon s láttam, hogy maguk ott esznek-isznak. Gondoltam, már úgyse esznek a káposztából, visszajöttem s a húst megettem a fazíkból. Azt mondja a szász: - Á, az csak álm volt! Azt mondja a huszár: - Már akármí volt, csakhogy jóllaktam.